

FOTÓ: KALOCSAI RICHÁRD

„Egy közösséghez tartozás számomra a közösségnek tartozást is jelenti – legyen szó akár a református egyházzal, akár a magyar hazáról” – fogalmazott keresztyéni kötelességünkről áldozatos munkája kapcsán Gaál János múzeumi főrestaurátor, a Budapest-Zuglói Egyházközség presbitere a megújult templombelső ünnepélyes felavatásakor. A gyülekezet ugyancsak a közelmúltban örvendeztetett lelkipásztorai, Szőke János és Szőke Noémi beiktatásakor. Az alkalmakról bővebben az 5. oldalon olvashatnak.

A gyülekezet nagy örömeire különleges berendezéssel gyarapodott az 1893-ban épített Róna utcai református templom: március 21-től hivatalosan is átadták Gaál János lelkészbeiktatásra készült kivételes ajándékát. A Magyarország keresztyén gyökereire emlékeztető zsolnári-dézetekkel és reneszánsz virágornamentikával díszített, festett fatáblák a szószéket, a mózesszéket, az orgona játszóasztalát és a templom első padjait szempillantás alatt egyedülálló díszbe öltöztették. Az ünnepélyes istentiszteleten Szóke János szolgált, aki Pál apostol filipbélihez írott levele alapján az Isten szerint való örömről beszélt: „Egyedülálló adományért adhatunk hálát ma, ami nemcsak gyönyörködtet, de ritka üzenetet is közvetít. Nagy kiváltság az összetartozás csodája, a közös szülőföldön túl az az élető erő is, amely összeköt bennünket. Hiszem, hogy a Gondviselő e megtartó hajlékában még nemzedékekkel később is beszélnek majd református magyar múltunk átörökítésének e különleges formájáról, ami az alkotó lelkét minden egyes kész ecsetvonásban tetten érhetően átjárta” – mondta beszédében a gyülekezet lelkipásztora.

A szokott rend szerint lezajló igehirdetés, majd keresztelő után színes program következett: magyar népdalokon, klasszikus verseken, zenei előadásokon keresztül érthették meg a jelenlévők Gaál János tiszta magyarságtudatú ihletettségét, ami nemzetünk állapotára mintegy válaszul, egyfajta mementóként készítette el az elgondolkoztató idézetekkel díszített táblákat. „Kétféle minőségben állok itt. Egyszer mint református és magyar, másodszer pedig mint magyar és református. Ezekben a nehéz időkben egyre többen kénytelenek a magvető szerepét magukra venni, így vagyok ezzel magam is. Kollégáimmal együtt csak remélni tudjuk, hogy kommentárta nem szoruló üzenetünk gyümölcsöző talajra hull és segít az ország lelkének feltámadásában!” – fogalmazott köszönetnyilvánításában a Néprajzi Múzeum nyugalmazott főrestaurátora.

A program folytatásában a festett templomi berendezésekről szóló előadás kapcsán a történelmi Magyarország zuglói vonatkozásainak kiemelésével érdekfeszítő – a 16. században kezdődő – műfaj történeti utazás tanúi lehettek az egybegyűltek. A karzatot borító révkomáromi és az asztalt díszítő hódmezővásárhelyi mintának ugyanis külön, dicsőséggel és tragédiákkal egyaránt terhes története van, mely egészen 1993-ig, a

templom százéves évfordulójáig nyúlik vissza: „A felújításkor fogalmazódott meg először bennem a mai kazetták ötlete. Akkoriban az építési bizottság tagjaként az eredeti neobarokk jelleg visszaállítását és egy tizenhat táblás, kalotaszegi stílusban megfestett mennyezetet javasoltam, de ezt a tervező elvetette. A Millennium kapcsán tértünk vissza a kérdésre, amikor is a kerek évfordulóra a karzatot, valamint a virágmintás perselyt adományoztam” – meséli a templombelső történetét Gaál János. Mint mondja, az alkotásokat nyugodtan tekinthetjük közös felelősségvállalásnak, de személyes hitvallásnak is, mivel a féléves munka szakmai részét ugyan ő irányította, de sokak kitartó munkája és a presbiteri feladatok ellátása mellett több száz műhelyben töltött munkaóra vezetett végül el a már régen megálmodott berendezés mai alakjáig. Arra a kérdésre, hogy milyen tervei vannak a jövőre nézve, a művész így válaszol: „Olyan típus vagyok, hogy ameddig ki nem esik a kezemből az ecset, addig festek. Így azt hiszem, nem csoda, hogy már most látom magam előtt, hogy ez a templom hogyan lehetne a főváros egyik legszebb református épülete. A tervek már készen vannak, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ez a munka nem nekünk, hanem Istennek készül. Az már más kérdés, hogy ő nap mint nap befogad minket és kegyelmét újra meg újra megadja nekünk” – emlékeztetett az Isteni gondviselés örökérvényű üzenetére a restaurátor. PINTÉR DÁNIEL GERGŐ